

ЛЕКСАНДРА ЕКСТЕР

Чи бувало так, що у ваші творчі руки потрапляли фарби? Саме фарби, а не олівці чи фломастери. І щоб ви так водою на аркуш — ляп, а вона — калюжка — тече, тече по ньому?.. А тоді краплю фарби з пензлика в центр калюжки посадити, і та швидко розбігається по аркушу кольоровими завитками? Скажіть, крутий і захопливий момент?

Зазвичай ми потім несемо мамі показувати свій шедевр, а вона завжди хвалить, хоч і думає, що ми намалювали коня, а то насправді татів портрет. Такі вони, мами! Але якби ми мали змогу показати свої творіння Олександрі Екстер, вона точно відзначила б у нас хист до безпредметного живопису й авангарду. А ще не примусила б одразу йти витирати фарби зі столу.

Олександрю Екстер нахабно вкрали у нас росіяни. Ні, власне, не її саму, а її творчість: приписали собі, назвали амазонкою російського мистецтва. І хоч Екстер не бігала в шкіряній спідниці з луком по густому лісі, як справжні амазонки, вона точно вирізнялася з-поміж усіх

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

сміливістю і рішучістю. А насправді дівчинка народилася на території сучасної Польщі. Сталося це 1882 року, і звали її Олександра Григорович. Маленькою її перевезли до Києва. Тут вона вчилася, вийшла заміж, стала за чоловіком Екстер, створила пензлями свій самобутній стиль і вже потім оселилася в Західній Європі.

Екстер була художницею. Це ви вже зрозуміли. Стала авторкою великої кількості персональних виставок у провідних містах світу, визнаною декораторкою театральних вистав, дизайнеркою одягу... А ще ризикнула й обрала для себе авангардний напрям у творчості. Це коли на картині купа кольорових плям і ліній поєднуються в один сюжет. І ніби предмети явно не намальовані, та варто лише відійти, як ви бачите вулицю, ліхтарі, людей...

Її картини вирізнялися радісними, ясними кольорами, які вона так любила в українській природі, писанках, національній вишивці, розписаному глиняному посуді... Навіть мешкаючи за кордоном, вона перетворила свою домівку на куточок України. Скрізь був національний декор. Гості були в захваті від частувань українськими стравами в оригінальних горщиках, кольорових мисках.

З Радянського Союзу пані Олександра втекла за кордон 1924 року. Оселилася в Парижі і більше ніколи, на жаль, не поверталася на Батьківщину. У її спогадах назавжди залишиться київська майстерня, що збирала творчих людей. Сумуватиме й за учнями дитячих художніх шкіл, яких навчала не стільки правильно малювати тіні, напівтіні, перспективи, скільки свої відчуття.

В Україні творчість художниці визнали не одразу. Війни, революції, репресії, голод стали на заваді. Усе навкруги було розвалене, сіре, побите. Не до того, щоб шукати зміст у яскравих незвичних картинах. Але зараз ми вчимося цінувати різні думки, тож споглядайте її картини, беріть фарби — і гайда творити кольорові калюжки!

ЭНЕЇДА

І. Котляревський

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ОЛОДИМИР ДАХНО

Є в мене улюблений мультик. Так, дорослі теж їх дивляться, уявляєте:) А от скажіть чесно, ви колись додивлялися титри мультфільмів — оті рядочки слів, що біжать після всієї історії? Бо я ніколи. Саме тому і не знала, що режисер і художник мого улюбленого мультфільму — Володимир Дахно, герой цієї розповіді. Власне, я скажу вам більше: він, вочевидь, режисер улюблених мультиків і ваших батьків, а може, навіть і ваших.

Народився пан Володимир у Запоріжжі 1932 року. Вивчився на архітектора, а потім карколомно змінив професію, ставши художником-мультиплікатором. У цьому він був дуже схожий на свого колегу зі студії анімаційних фільмів, героя наступної розповіді книжки. Такі вони, творчі люди.

Ще в далекому 1967 році Володимир Дахно став творцем першого мультфільму із серії про козаків. Може, пам'ятаєте, а як ні — біжіть поспитайте у батьків, вони точно згадають якісь із них: «Як козаки сіль купували», «Як козаки у футбол грали»... Чому виникла така ідея,